

FLĂCĂRA ROȘIE

Organ al Comitetului regional P. M. R. Arad și al Sfatului popular regional

Arad, anul XI Nr. 3126

4 pagini, 20 bani

Simbătă, 21 august 1954

Marea noastră sărbătoare

Inimile tuturor celor ce muncesc în patria noastră sînt pline de bucurie!

Sărbătorim cea de a 10-a aniversare a eliberării României de către eroica Armată Sovietică și a doborîrîi dictaturii fasciste antonesciene de către forțele patriotice organizate și conduse de Partidul Comunist Român. Acum 10 ani, la 23 August 1944, poporul nostru a devenit, pentru prima oară în istoria sa zbuciumată, stăpîn pe soarta lui. De atunci, el păstrează cu neapăsare recunoștința glorioșilor fii ai poporului sovietic care s-au jertfit pentru eliberarea țării noastre. Neuitate vor rămîne de asemenea în amintirea noastră faptele eroice ale patrioților romîni, ale comunistilor care și-au dat viața pentru libertatea patriei, ale ostașilor căzuți eroic alături de eroii sovietici în lupta comună împotriva armatelor fasciste.

Gloriosul deceniu! așa numesc oamenii muncii — și pe drept cuvînt — cei 10 ani care s-au scurs de la eliberarea țării. Faptele petrecute în acești 10 ani — cei mai luminoși din întreaga istorie a României — dovedesc ce uriașă energie creatoare are un popor pe umerii căruia nu mai apasă jugul greu al asuprii și exploatații burghezo-moșieresc.

Ne amintim cu toții înălțarea orașelor și satelor țării imediat după ce de al doilea război mondial: intrărilor în ruină, clădiri de locuit distruse, transporturile dezorganizate... Foamea bîntuia peste tot. A fost nevoie de o uriașă muncă pentru refacerea economiei naționale, pentru înălțarea următorilor ne-faste ale războiului. Dar noi nu ne-am oprit aici. Poporul nostru, condus de partidul clasei muncitoare, a pornit cu avînt lupta pentru construirea bazei economice a socialismului. Actul istoric al naționalizării a creat condițiile necesare trecerii la dezvoltarea planificată a economiei, la cea posibilă statului democrat-popular să dezvolte an de an toate ramurile economiei și culturii.

Priviți harta țării! Au apărut noi orașe, noi așezări muncitorești, noi linii de cale ferată... S-au dezvoltat întreprinderile vechi și au luat ființă noi fabrici, uzine, termocentrale. Desigur, mulți arădeni își mai aduc aminte că acolo unde se înalță acum moderna uzină „I. Râșchet” sau antrepriul „Frigorifer”, se găsea acum cîțiva ani niște mîlăne nefolosite. Hale mari, luminoase, înzestrate cu tehnica modernă, și-au făcut loc lingă vechile și întinsele ateliere ale constructorilor de vagoane de la „Flamura roșie”. Producția industriei noastre a fost în 1953 cu aproape de 3 ori mai mare decît în 1938. Aceasta în timp ce statisticile din țările capitaliste sînt nevoite să anunțe — cu mult regret — că producția industriei lor scade an de an, că numărul șomerilor crește, că nivelul de trai e tot mai slab...

Amplarea dezvoltării economiei noastre naționale poate fi mai bine înțeleasă dacă o comparăm cu economia României burghezo-moșieresc. Industria românească era pe atunci extrem de înapoiață, incapabilă să pună în valoare marile bogății ale țării. Romînia, țară „eminamente agricolă”, era o colonie jefuită sălbatic de monopolurile internaționale și de misiile acestora care guvernau țara. Capitalul străin deținea 95% din industria petroliferă, 94% din industria zahărului, 74% din cea metalurgică, etc.

Cîtă deosebire există între situația economiei țării de pe vremea odiosului regim burghezo-moșieresc și cea de acum! Cu sprijinul Uniunii Sovietice, în anii puterii populare au fost create în țara noastră noi ramuri ale industriei. Producem pentru prima dată mașini-unelte, tractoare, mașini agricole, turbine, rulmenți, utilaj pentru industria textilă și alimentară. Sîntem singura țară mică din lume, producătoare de petrol, care dispune de o industrie proprie de utilaj petrolier!

Un deosebit avînt a luat producția bunurilor de larg consum, mai ales în urma planului largite a C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953. În regiunea noastră au luat ființă, pe lingă întreprinderile „Flamura roșie”, Atelierele C.F.R., „30 Decembrie”, „Teba” și altele, noi secții care produc, din deșeu și resurse locale, mărfuri destinate consumului popular iar cooperativele meșteșugărești au început fabricarea a 42 noi sortimente de produse de larg consum.

La chemarea celor 13 întreprinderi din Capitală în cîinstea zilei de 23 August, au răspuns cu entuziasm și colectivele fabricilor și uzinelor regiunii noastre, care și îndeplinesc

de IOAN BELDEAN,
prim-secretar al Comitetului regional
de partid Arad

cu succes angajamentul de a da peste plan, pînă la sfîrșitul lunii septembrie a.c., bunuri de larg consum în valoare de 16 milioane lei. Pentru îndeplinirea angajamentelor luate, au început a fi aplicate noi metode de lucru, ca — de pildă — produs sincron, inițiativa Antoaanei Alexovici și altele. Întrecerea socialistă a scos în evidență sute de noi frunți în producție, cum sînt tovarășii: Diaconu Ioan de la uzinele „Flamura roșie”, Toth Adalbert și Braun Andrei de la uzinele „Josif Râșchet”, Hajas Ana de la uzinele „30 Decembrie”, David Marcela de la „Refacerea”, Pirvanov Olga de la „Teba” și mulți alții.

În decursul acestor ani s-au produs adînci transformări și în sectorul agricol. Lichidarea moșierimii ca clasă, împărțirea a peste un milion hectare de pămînt țăranilor muncitori, sprijinirea lor cu mașini și utilaj agricol, cu credite ieftine, cu semînțe selecționate, cu mărfuri industriale la preț redus, precum și politica de îngrădire a chiburimii, au contribuit la ridicarea continuă a nivelului de trai, material și cultural al țăranimii muncitoare.

În satele patriei pulsează, ca și la orașe, o viață nouă. E lichidată treptat înapoieria cruntă în care se găsea agricultura. Acum lucrează pe ogoarele țării 23.000 tractoare, 670 combine, în timp ce, în anul 1944 n-aveam nici o combină și existau abia 4.859 tractoare. Cele 10 S.M.T.-uri înființate în regiunea noastră contribuie puternic la mărirea producției agricole.

Munca politică dusă de către organizațiile de partid în sinul țăranimii muncitoare a avut ca rezultat înființarea și dezvoltarea în țara noastră a 2.015 gospodăriilor agricole colective și 2.334 întovășiri agricole. Numai în regiunea noastră sînt 131 gospodării colective și 114 întovășiri. Pentru înălțarea lor economic-organizatorică, spre a deveni mari producătoare de cereale, mărfa, de animale, lapte, ouă, etc., și pentru a fi centre de atracție pentru țăranii muncitori individuali, partidul și guvernul le acordă un puternic și permanent sprijin. Gospodăriile colective din regiunea noastră au primit din partea statului în anul 1953 credite în valoare de aproape 4 milioane lei, iar în 1954 ele vor primi credite cu 70% mai mari.

Faptele arată că țăranii colectivști și întovășiți — muncind pe întinderi mari de pămînt și aplicînd regulile agrotehnice — au dobîndit recolte mai mari, cum nu le-ar fi fost cu putință înainte vreme, pe micile lor pecece de pămînt. În timp ce gospodăriile colective din Uhiel, Zimand Nou, Nădlac, Munari, Pilul și altele au obținut anul acesta recolte medii de 1300 kg. grîu la hectar, țăranii individuali din aceleasi comune au realizat în medie doar 600—700 kg. grîu la hectar.

Planul largit al C. C. al P.M.R. a pus ca sarcină principală creșterea prin toate mijloacele a volumului produselor agricole necesare hranei populației și industriei socialiste. Pentru ridicarea producției la hectar, pentru sporirea sepleului și îmbunătățirea raselor de vite, țăranii muncitori este acum mai puternic sprijinit de statul nostru cu semînțe selecționale, animale de rasă, usurări fiscale, etc. A fost simțitor îmbunătățit sistemul de contractări și achiziții.

Oamenii muncii de pe ogoare sînt chemați să răspundă griii statului printr-un mai mare avînt în lupta pentru sporirea producției la hectar, prin achitarea la timp a obligațiilor față de stat, prin contractarea și valorificarea surplusului de produse agricole.

Poporul romîn și minoritățile naționale se bucură pe deplin de marile drepturi și libertăți înscrise în Constituția noastră. Șomajul, mizeria, foamea, întunericul neînțelegerii de carte și obscurantismul, lipsa de cele mai elementare drepturi politice pentru femei și tineri, asuprirea minorităților naționale, au rămas doar o amintire tristă. Sub influența înnoitoare a ideologiei partidului, oamenii muncii romîni, maghiari, germani, sirbi, ucraineni, evrei, muncesc cu drag, cot la cot, pentru înflorirea patriei iubite care le asigură deplina egalitate în drepturi și cele mai largi libertăți democratice.

Ca urmare a succesorilor obținute în industrie și agricultură, a crescut an de an nivelul de trai al celor ce muncesc. Realizările obținute în acest domeniu dovedesc limpede că în an-

trul politicii partidului stă omul cu nevoile sale, bunăstarea și fericirea sa.

Măsurile luate de partid și guvern pe baza indicațiilor plenarei din august 1953, devin zi de zi fapte. S-a îmbunătățit aprovizionarea populației cu o serie de produse alimentare și industriale. De pildă, în regiunea Arad s-au distribuit în primul semestru al acestui an — prin rețeaua comerțului de stat — cu 354% mai mult unt și margarină, cu 45 tone mai mult ulei, cu 25% mai multe țesături de bumbac, cu 43% mai multe tricotate, etc. față de perioada corespunzătoare a anului trecut. Aceasta a avut o puternică influență asupra pieții neorganizate, unde prețurile la grăsimi, unt, lapte și la alte produse au scăzut cu 50—60% față de anul trecut.

Îmbunătățirea sistemului de salarizare, în mai multe ramuri ale industriei, a făcut ca în semestrul I al anului 1954 veniturile medii ale muncitorilor să crească cu peste 15% față de semestrul I 1953.

Deosebit de importante sînt realizările regimului nostru pe tărîmul culturalizării maselor. În anii puterii populare au luat ființă la Arad un teatru de stat, un teatru de marionete, o orchestră filarmonică. De curînd a fost inaugurat teatrul de vară. În toate comunele activează cîmine culturale. Ca urmare a muncii pline de abnegație a cadrelor didactice, sîntem pe cale de a lichida analfabetismul, această rușinoasă moștenire lăsată de regimul burghezo-moșieresc.

Ocrotirea sănătății celor ce muncesc a devenit o importantă problemă de stat. În ultimii zece ani, numărul unităților sanitare a crescut în regiunea Arad de la 80 la 326. În urma măsurilor luate, o serie de boli ca, de pildă, malarîa — care făceau miile de victime pe timpul regimului burghezo-moșieresc — au fost lichidate complet.

Oamenii muncii se bucură din plin de dreptul la odihnă. Cele mai frumoase stațiuni balneo-climaterice, acolo unde în trecut huzureau capitaliști și moșierii, stau acum la dispoziția muncitorilor și funcționarilor.

O mare contribuție dau satulirile populare dezvoltării și înfloririi orașelor și satelor noastre, atrăgînd în activitatea lor mase tot mai largi de cetățeni. Ca urmare a muncii acestor organe ale puterii de stat, s-a aprins pentru prima dată lumina electrică în peste 40 comune ale regiunii noastre. În orașul Arad a fost prelungită linia de tramvai cu circa 10 km., s-au amenajat noi parcuri, etc. Satulirile populare asigură o tot mai intensă folosire a nescutelor resurse locale de care dispunem.

Sărbătorind a 10-a aniversare a eliberării patriei, poporul romîn își încordează forțele pentru traducerea în viață a politicii partidului de dezvoltare armonioasă a întregii economii naționale, de ridicare continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc. Succesele sale întăresc statul democrat-popular, a cărui forță și trînie izvorăsc din sprijinul entuziast pe care-l acordă masele politice partidului.

Sprijinit de întregul popor muncitor, statul democrat-popular zdrobește împotriva forțelor capitaliste și moșierii, chibururilor, a diferiților agenți ai imperialismului.

Un factor de însemnată importanță pentru propășirea patriei noastre sînt relațiile de tip nou ce s-au încheiat între U.R.S.S. și țara noastră, ca și cu celelalte țări din lagărul democratic, relații bazate pe nobilele idei ale frăției între popoare și ajutorului reciproc. Marile succese obținute în construirea socialismului sînt de neconcepțut fără ajutorul frășiei economice, științifice, tehnice, pe care Tara Socialismului ni-l acordă în permanență.

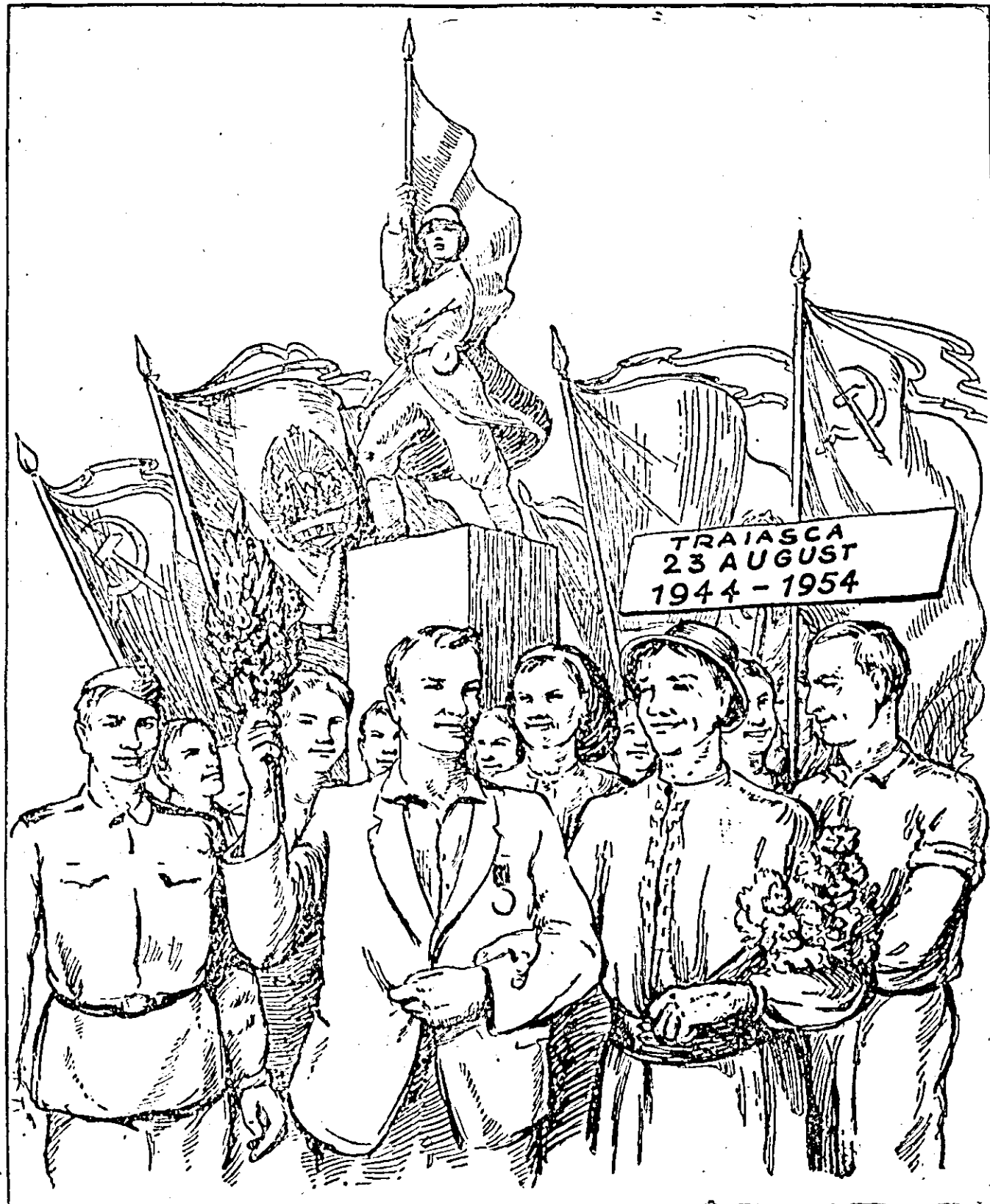
Profund atașat cauzei păcii, poporul romîn este convins că coexistența pașnică între țări, indiferent de sistemele lor, este posibilă și că toate litigiile pot fi aplanate pe calea tratativelor.

De aceea, poporul nostru a salutat cu entuziasm încheierea — la conferința de la Geneva, convocată din inițiativa U.R.S.S. — a acordului cu privire la încheierea războiului din Indochina. R.P.R. susține întru totul propunerile guvernului Uniunii Sovietice cu privire la asigurarea securității colective în Europa, pentru înlăturarea primejdiei unui nou război.

Rodnicul bilanț al realizărilor noastre în anii care au trecut de la 23 August 1944, ne îndreptățește să primim cu încredere în viitor, să pășim sub conducerea partidului mereu înainte, alături de forțele iubitoare de pace din întreaga lume, în frunte cu Uniunea Sovietică — eliberatoare, în marele front al păcii și libertății popoarelor, pentru construirea deplină a socialismului în patria noastră iubită.

TRĂIASCĂ 23 AUGUST,

marea sărbătoare națională
a poporului romîn!

Intîmpinînd ziua de 23 August

Cazangii și-au îndeplinit angajamentul

Muncitorii secției a II-a cazangerie de la Atelierele C.F.R. Arad se mîndresc pe drept cuvînt cu realizările obținute în întrecerea socialistă pe care au desfășurat-o în cîinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre.

Muncitorii acestei secții au început de curînd să execute lucrări care pînă în prezent nu s-au mai făcut în cadrul atelierelor. În munca lor ei au dat dovadă de o înaltă abnegație și spirit de inițiativă.

Atunci cînd a fost introdus pentru reparații capitalele cazanului de la locomotiva cu seria 375—007, muncitorii au constatat că el e complet distrus și nu se mai poate repara. Și totuși locomotiva 375—007 trebuia redată cît mai repede circulației. Acesta era gîndul ce-i însușeau pe cazangii.

În cîinstea marilor sărbători a poporului nostru, 23 August, ei și-au luat angajamentul să facă un cazan complet nou pentru locomotivă. Angajamentul lor a devenit fapt.

Punîndu-și întreaga lor pricepere la construirea cazanului, ei au executat cu succes o lucrare ce înainte li s-ar fi părut multora de nerealizat în secția lor. La această lucrare importantă s-au evidențiat cazangii din parida condusă de Emeric Pavics, care au executat cea mai mare parte din lucrări. Au muncit cu multă dragoste Emil Komarovski, Dobromir Secian-schi, Ioan König, Iosif Găicean, Gheorghe Druk, Petre David, utemistul Ioan Ostoin și alții, însușești de faptul că noul cazan de locomotivă e darul lor în cîinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei.

Colectivul secției cazangerie a re-purtat și un alt însemnat succes. Cu ajutorul unei prese, inovație a tov. Emeric Pavics în colaborare cu șeful secției tov. Petru Ardelean, a început să confecționeze elemente de plafon „Polonceau” care pînă în prezent erau importate.

90.000 de cumpărători deservii de brigada U.T.M.

Membrii brigăzii U.T.M. de bună deservire de la unitatea nr. 91 O.C.L. Alimentară din Arad, au raportat partidului că în ziua de 20 august și-au îndeplinit angajamentele luate în cîinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre.

În întîmpinarea zilei de 23 August, membrii brigăzii — în frunte cu responsabilul acestora tov. Ioan Rad —

au folosit pe larg meloda sovietică de lucru Korolkîn, care constă din: aranjarea mărfurilor la îndemîna vinzătorului pentru a putea deservi rapid, ajutorul reciproc la raioanele aglomerate, buna deservire a cumpărătorilor, păstrarea curățeniei și păstrarea în bune condițiuni a mijloacelor de deservire. Datorită acestui fapt, ei au deservit de la 1 iunie pînă la 20 august peste 90.000 cumpărători.

Buna deservire a oamenilor muncii, aranjarea și păstrarea mărfurilor în condițiuni bune, a făcut cu putință ca brigada să-și realizeze planul de deservire pe luna iulie în proporție de 103,26%, iar planul pe această lună să fie îndeplinit în întregime pînă la 20 august.

În întrecerea socialistă pornită în cîinstea marilor sărbători naționale a poporului nostru, 23 August, în cadrul brigăzii s-au ridicat vinzătorii cu înaltă calificare, cu o altitudine nouă, civilizată față de cumpărători. Exemple de felul acesta sînt ulemiștii Maria Sluparu, vinzătoare în raionul colonial, Ioan Rad de la raionul de patiserie, vinzătoarea Aurelia Melic, care în ultimul timp a deservit două raioane și alții.

Datorită succesorilor obținute în deservirea oamenilor muncii, această brigadă a fost declarată fruntașă pe întreaga organizație comercială „Alimentară” din orașul nostru în cîinstea zilei de 23 August.

O nouă comună electrificată

Dorința țăranilor muncitori din comuna Fintinele, raionul Arad, a fost de mult timp aceea de a-și introduce lumina electrică în casele lor.

În urma votării autoimpunerii pe anul 1954, îndrumați de organizația de bază, ei au trecut la executarea lucrărilor de electrificare a comunei. Hotărîrea țăranilor muncitori din Fintinele a fost aceea ca în cîinstea marelui zile a eliberării patriei noastre — 23 August — pe străzile comunei să se aprindă primele becuri electrice. Astfel, de curînd a fost instalată linia, iar în urmă cu cîteva zile pe ulițele comunei s-au aprins primele becuri electrice.

Membrii gospodăriei colective, deputații sfatului popular, precum și țăranii muncitori cu gospodării individuale ca: Teodor Mindin, Mihai Reimbold, Petru Halic, Ioan Coman, Ana Lucașevici și alții au sprijinit cu însuflețire aceste lucrări.

Ioan Pirlu,
coresp.

In fruntea întrecerii socialiste și patriotice

Oamenii muncii de pe ogoarele regiunii noastre, luptînd cu avînt în întrecerea socialistă și patriotică în cîinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre, au obținut rezultate însemnate în îndeplinirea la timp și în bune condițiuni a lucrărilor agricole de vară.

Printre primii care au terminat complet lucrările de recoltat au fost muncitorii de la gospodăria agricolă de stat „Descălușarea” din Zăbrani. Ei au executat în bune condițiuni lucrările de seceriș, transport la arîi, treierat și dezmișcîș, datorită bunelor organizări a muncii și folosirii din plin a mijloacelor mecanizate cu care este înzestrată gospodăria. Totodată, ei au realizat economii în valoare de 5612 lei. Datorită acestor fapte, gospodăria a obținut drapelul de fruntașă pe regiune în campania de vară.

Mecanizatorii din S.M.T. Gottlob au dat un puternic sprijin țăranilor colectivști și cu gospodării individuale în campania agricolă de vară. Datorită însuflețirii cu care au muncit, încă de pe acum planul muncilor agricole de vară este îndeplinit pe stațiune în proporție de 108%. În același timp, mecanizatorii au realizat economii de 37.390 litri carburanți. În acest fel, S.M.T. Gottlob a obținut drapelul de stațiune fruntașă în campania de vară.

Și gospodăria agricolă colectivă „Victoria” din Nădlac a obținut drapelul de gospodărie fruntașă pe regiune în muncile de vară. Colectivști din Nădlac au terminat complet recoltatul încă din ziua de 12 august.

Urmind exemplul muncitorilor din gospodăriile de stat și gospodăriile colective, țăranii muncitori întovășiți și cu gospodării individuale au obținut și ei succese în muncile de recoltare. Astfel, întovășiții din Curtici au terminat în întregime recoltarea în ziua de 14 august, iar țăranii muncitori cu gospodării individuale din comuna Mișca în ziua de 13 august.

Pe reglune, drapelul de fruntaș în muncile agricole de vară este deținut de raionul Arad, unde lucrările sînt mai avansate.

Oamenii muncii de pe ogoarele noastre luptă și pe mai departe cu avînt pentru a termina în bune condițiuni lucrările de recoltare.

1944 1954

Infrățiți, fac să le-nflorească satul

La o depărtare nu prea mare de Arad, se află Sînmartinul, comună locuită de țărani muncitori români, germani, maghiari și cîteva familii de sîrbi și slovaci.

Hrîsoave vechi, îngălbenite de vreme dovedesc că Sînmartinul e o comună printre cele mai vechi din regiune. Locuitorii ei își amintesc cu tristețe de vremurile cînd trudeau din greu pe pămînturile moșieresti, cînd asupritorii lor le sădeau în inimi ura și învrăjbirea națională.

Dar aceste vremuri au fost înmormintate pentru totdeauna.

Multe s-au schimbat în viața satului de la 23 august 1944, în acest deceniu care s-a scris de atunci. Statornicindu-se o nouă orientare în țara noastră, ghimpele urii și învrăjbirii naționale a fost smuls.

La îndemnul partidului, înfrățiți în muncă și luptă, țărani muncitori de toate naționalitățile, au pus temelie unei vieți noi lipsită de exploatare chiaburească, unindu-se în gospodăria colectivă careia l-au dat numele „3-5 Martie”. Cel drept, la început în gospodăria colectivă au intrat oameni mai puțini, dar acum în gospodărie muncesc laolaltă 109 familii. Alte 37 familii: români, germani și maghiari își lucrează pămîntul împreună, înfrățiți în înflorirea agricolă.

Cetățenii comunei, de diferite naționalități, sînt reprezentați în organul local al puterii de stat — sfatul popular — de către cei 31 deputați aleși din rândurile lor.

Mobilizați de deputații Ioan Starck din circumscripția electorală comunală nr. 21, Iosif Tanzer din circumscripția electorală nr. 25, Gheorghe Șterma din circumscripția electorală nr. 20, Barbara Todor și alții, locuitorii din Sînmartin au efectuat multe lucrări de folos obștesc. Ei se mîndresc pe drept cuvînt cu lumina electrică introdusă în comună lor în anul 1952 prin auto-împunere.

Odată cu electrificarea, în comună a putut lua ființă stația de radiodifuziune, iar căminul cultural a fost

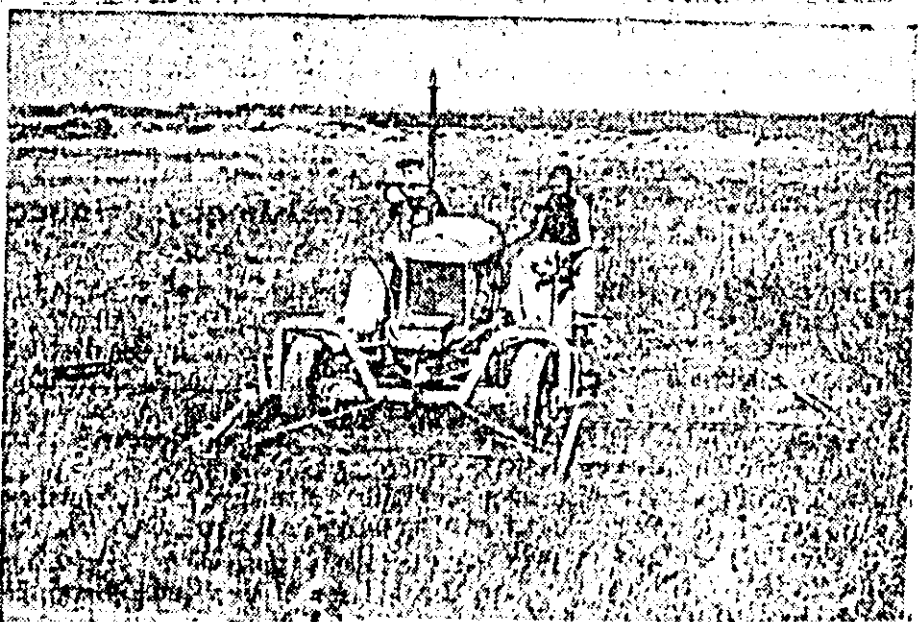
înzestrat cu un aparat de proiecție, cu ajutorul căruia țărani muncitori pot viziona tot felul de filme educative.

Roadele revoluției culturale ce se desfășoară în țara noastră sînt tot mai vădite pe zi ce trece și în acest sat. Din cei peste 400 cetățeni care în trecut au trăit în beznă neștiinței de carte, în anii puterii populare 325 au absolvit cursurile de alfabetizare, urmînd ca în viitorul apropiat să fie alfabetizați și ceilalți. Mulți dintre foștii analfabeți citesc acum cu interes tot felul de cărți, reviste și ziare pe care le găsesc la căminul cultural. Aici, în timpul liber, cetățenii comunei se adună pentru a participa la programele artistice prezentate de echipa artistică a căminului cultural, compusă din tineri români, maghiari și germani, să vizioneze un film, să citească o carte, etc. Biblioteca din cadrul căminului cultural este un adevărat focar de răspîndire a culturii în rândurile țărănilor muncitori.

Cele trei școli din comună care funcționează în limbile materne ale copiilor, sînt și ele o mărturie grăitoare a drepturilor egale de care se bucură cetățenii patriei noastre, indiferent de naționalitate. În aceste locașuri de lumină, tinerele vîlăstare ale țărănilor muncitori primesc o educație sănătoasă.

În acest an, țărani muncitori din Sînmartin, români, germani, maghiari, sîrbi și slovaci au raportat cu mîndrie partidului că angajamentele luate în cîntecul celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre, le-au dus la îndeplinire. Ei au terminat la timp și în bune condiții toate muncile din campania de vară, ciștigînd drapelul de frunză pe raion.

În ziua împlinirii unui deceniu de la eliberarea patriei noastre de sub robia fascistă, țărani muncitori din Sînmartin își exprimă hotărîrea ca, mîncînd cot la cot, să contribuie tot mai mult la înflorirea regiunii democrat-populare, la construirea socialismului în patria noastră.

Costioarea autopropulsată K. C-10 primită din U.R.S.S., a intrat în lucru pe terenurile gospodăriei agricole de stat „Scintila”.

După zece ani

de RUSALIN MUREȘAN

I
Berze roleau peste oraș
În toamna cea timpurie
Ca niște oaspeți buni, rămași
O clipă să mai întîrzie.
În zare-ncet se strecurau
Apoi veneau din nou aproape;
Pe cerul tulburat păreau
Năieri rădăcitori pe ape...

Atuncea, într-o zi de-august
Rotiră peste-oraș contururi
Urlete berze-n șir îngust
Cu străluciri de aluminiu.
Și au venit și au trecut,
Cu negre cruci încirigate,
Un ceas tot cerul s-a zădărit.
Pămîntul, încă se mai zbate.

... În urmă, strada răsturnată.
În cartierul prins de ceață.
Bordelele și-au strîns deodată
Cu frică subreții pereți,
Viața clmpla ardeleană
De plot de bombe sfîșiată
Și plîns o-nfășura în raze
Bătrîni soare, ca un tald.
Un prunc orfan rămas-a doar
Într-un bordei de lut: spre seară
Sub prunul cu frunzișul rar
Ciuntit de schije, ars de pard,
Bătu-t-a odihnit flămînd.
Acolo l-au găsit ostașii
Pe pruncul spîdmîntat, plîngînd,
Cu străiele murdare, rupte,
Ostașii toți l-au dat mincîre;
A prins bătu-tul să se-nfrupte
Din cașul vechi, din plînea tare.
Ostașii li priveau. Doar unul
Trîntit la umbră sub căruță.
Cînta prelung din muzicuță.

Tușea în depărtare lunul...
Dar cîntul lui întins și cald
La fel ca stepele cazace,

Suna sub cerul clar, înalt
A libertate și a pace.
Sovieticii apoi s-au dus
Prin largă pustă ardeleană.
Mirată îi privea de sus
O lună — fața de codană.
Elibera soldatul rus
Străvechea pustă ardeleană
Copilul a rămas sub pom,
Cu muzicuța dăruită
Și parca-n mîna lui tradită
Bălea o inimă de om.

II
Căminu-i nou, frumos făcut,
Clădit pe locul unde-odată
Era un biet bordei de lut.
Eu vin aici înflita dala.
În jur sînt case noi. Ecou
Din alte vremi lăsară anii.
În cartieru-acesta nou
Ce tineri înfloresc castanii!
Acuma, după zece ani,
La un concurs între cămine
Cînta echipa de băieți.
Deodată, în tăcerea grea,
O muzicuță — glas de fată —
Adînc, tremurător cînta
Un cîntec vechi, de altădată...
Sub cînt se-nfiorase sala
Ca iarba sub un vînt de vară.
Ori codri cînd își pleacă poala,
În cîntecul liniștii spre sard,
Și înăuntrul fecior cîntînd
Parcă vedea din nou străduța
De altădată, fumegînd...
Și prunul îl vedea răpus
Sub care-atunci soldatul rus
Îi dăruise muzicuța.
Cîntînd, parca-n doinirea sa
De vorbă cu ostașul sta.
Și cînd aplauze-au pornit
În seara clară ca fîntîna
Bătu-tul parca a simțit
Ostașul rus strîngîndu-l mîna.

În acest an, peste 30 colectiviști din Sîntana și-au cumpărat biciclete. Această se datorește veniturilor mari obținute de ei în gospodărie.

Un vis împlinit

Sirena rupe tăcerea dimineții. Pe strada largă ce duce la uzinele „Flamura roșie” vine multă lume. Sute de strungari, frezori, turnători, lăcătuși, timplari, tapițeri, tehnicieni și ingineri intră pe poarta uzinelor, îndreptîndu-se spre secțiile lor, pentru a începe o nouă zi de lucru. Printre ei se află și tehnicianul Nicolae Boza.

De aproape zece ani el intră mereu pe poarta uzinei, îndreptîndu-se spre locul său de muncă. Dar nu tot de atunci este tehnician. Înainte lucra ca muncitor în secția sculărie. Acum are în față proiecte și schițe; multe din ele le-a făcut singur...

Adesea Nicolae Boza se gîndește la viața lui.

S-a născut în urmă cu 29 ani pe meleagurile Hălmașului. La vîrsta de 3 ani a rămas orfan de ambii părinți. L-au înfiat niște oameni din sat. Noi săi părinți au vrut să-l dea la școală, deoarece lui îi plăcea învățătura. Dar și ei erau nevoiași; trudeau din greu să se întrețină. Astfel, n-a putut termina decît 7 clase primare și 4 profesionale. Și acestea cu mare greutate. Paralel cu școala profesională, a învățat meseria de mecanic la un atelier particular.

Visul său de a deveni inginer era, pe atunci, cu neputință de împlinit.

La uzinele „Flamura roșie”, în secția sculărie, a intrat îndată după eliberarea patriei de către glorioasa Armată Sovietică. El este unul din miile de muncitori, sub ochii cărora s-a transformat uzina de aproape că n-o mai cunoaște.

Odată cu dezvoltarea întreprinderii, au crescut și oamenii. Mulți au devenit fruntași în producție, inovatori, raționalizatori, responsabili de brigăzi. Nicolae Boza a devenit, încă din primele luni după naționalizarea uzinei, fruntaș în producție. Își bucea mult meseria. Pentru el, era o bucurie cînd pe ușa secției ieșeau tot felul de scule bine lucrate, la a căror confecționare contribuie și el. Dar vechiul său gînd îl încolțea iarăși: „Ce bine era dacă terminam școala! Aș fi urmat facultatea și acum, uite, poate aș lucra chiar aici ca inginer”.

Parcă răspînzînd gîndurilor sale și a altor zeci de muncitori, care înainte nu și-au putut continua studiile, porțile tuturor școlilor — ale școlilor medii, liceelor și facultăților — s-au deschis larg nu numai în fața fiilor oamenilor muncii, ci și în fața muncitorilor din producție care vroiau să cunoască tainele științei și culturii. Printre acei care au luat drumul facultăților, a fost și Nicolae Boza. În toamna anului 1949, el a fost admis la facultatea de mecanică de 2 ani a Institutului Politehnic din Timișoara.

Desigur, nu l-a fost ușor. Unui inginer, unui tehnician și cer multe cunoștințe de specialitate pe care trebuia să le însușească temeinic în institut. Pînă noaptea tîrziu stătea

aplecăt asupra cursurilor de algebră superioară, mecanică, tehnologie, trigonometrie. A participat cu regularitate la orele de meditație cu profesorii de la care a primit sprijin. În felul acesta a reușit să-și ajungă colegii cu o pregătire superioară, reușind să facă față la toate seminarele și examenele ce s-au ținut în facultate.

Practica pentru pregătirea proiectului de diplomă a făcut-o la fabrica de mașini-unelte „Iosif Ranghel”. Timp de aproape trei săptămîni a studiat mașini, a făcut schițe și calcule pentru lucrarea sa de diplomă: „Proiectarea unei mașini de rabatat „Scheping”. Lucrarea aceasta la care a muncit intens, a fost apreciată de comisie, calificînd-o cu media 9.

După ce a absolvit facultatea, s-a reîntors în secția mecanică a uzinelor „Flamura roșie” ca tehnician. Un sfîtuitor și un îndrumător al său a fost tot timpul strungarul comunist Iosif Nagy, azi maestru prim al secției mecanice. Cîntînd în ziare și studiind materialele sose la cabinetul tehnic în legătură cu metoda sovietică Kolesov, tov. Boza s-a adresat strungarului care avea o bogată experiență în muncă.

Au studiat împreună reperele la care se poate aplica metoda Kolesov, au stabilit strungarilor care s-o experimenteze. În urma primelor rezultate, s-au organizat o serie de schimburi de experiență între strungarilor de la „Flamura roșie” și cei de la alte întreprinderi metalurgice din oraș pentru extinderea metodei. Tov. Boza a ținut de asemenea, ca membru al A.S.I.T., conferințe în fața muncitorilor din întreprindere despre importanța metodei Kolesov. Datorită acestui fapt, dacă la început această metodă a fost aplicată numai de cîțiva strungari fruntași, acum ea este folosită de 50 la sută din numărul strungarilor uzinei, aproape la toate reperele. Tot atât de intens a muncit înăuntrul tehnician și pentru introducerea metodei Kulaghin de tăiere intensivă a fontei.

Nicolae Boza constată cu plăcere că munca sa se împletește cu munca comună a întregului colectiv al întreprinderii, fiind o părtică a muncii populului care construiește socialismul. Dar gîndurile sale înaripate nu se mărginesc aici. Vrea să devină inginer.

El nu este singurul din întreprindere care a făcut o școală superioară. Tot facultatea de mecanică din Timișoara a fost absolvită și de către tov. Dumitru Crăciun, iar în prezent urmează prin corespondență facultatea de mecanică tov. Dumitru Cristescu, șeful secției bunuri de larg consum, mecanicul Virgil Frumosu și mulți alți muncitori.

Muncitor, student ori absolvent al unei facultăți, este un lucru obișnuit în țara noastră, unde poporul e stăpînul deplin al soartei lui.

L. POPA

PRIN SATELE CRIȘULUI

Ca depărtată pare azi vremea aceea! Să tot fie de atunci doisprezece sau treisprezece ani. De la Oradea pînă la Arad nu-i cale prea lungă, dacă pornești cu trenul, dar multe am văzut și am auzit atunci prin părțile Crișului.

Un lan de porumb pînă la marginea zărilor, alături o miriște arsă de soare, parca și mai întinsă.

E a moșierului, a nu știu cărui baron — mă lămură atunci careva.

Desori trenul trecea pe lingă parcele mai mici. Un răzvor mai lat, un șir de pomi lînga hotarul unor tarlale de 40—50 hectare, ici-colo, cîtu o sălaș îi arăta viața prosperă a stăpînului chibabur.

Vezi, colo, la dreapta sălașului! — Îmi arăta vecinul din tren — acolo unde-i un nuc rotat, aveam ca la un hectar de pămînt rămas de la tata. Mi l-a lăsat pe nimica toată hapsînul de nașu-meu. Ajunsesem la strîmtoare și, cînd cu seceța, „m-a ajutat”!

De departe te întîmpina și atunci un coș înalt de fabrică.

— Lucrăm pînă cîdem de osteneală, dar copiii ne sînt tot flămînzii, spunea un mîncător al acelei fabrici de cărămidă.

O gară mică. Mai la o patle un peron de piatră cu șiruri de catarge pentru sîcaguri.

— Acolo coborâți numai regele — m-a dumurit careva.

Avea obiceiul să coboare aici din cînd în cînd mai marele moșierilor și al fabricanților. Prin jur erau multe sate care au de an jînduiau după o școală ca lumea, dar statul de atunci găsia mai nimerit să construiască un peron de lux și să planteze

o alee de brazil pentru lăzurile unuia, a celui mai mare exploantator din țară.

Dar și pentru raionul Criș s-au dus acele vremuri. În locurile astăzi au trecut așii zece ani cu a căror rodnicie nu au asemănare nici multe alte zeci și sute de ani dinaintea lor.

Te întîmpina și astăzi coșul fabricii de la Sîntana. Încă mai este grea munca de fabricare a cărămizilor, dar ea nu mai însoțește pe lucrător. La tot pasul înflinștii aici grija pentru cel ce muncește. Vezi ici un aparat de protecție a muncii, dincolo o mașină nouă care ușurează munca, mai colea te întîmpină îmbieltoare sala cîntecului, apoi baia, apoi biblioteca, apoi colțul roșu... S-au schimbat multe pe aici. Din privirea muncitorului a dispărut groaza zilei de mîine cînd traiul său e acum omenește. De cînd schimbarea?

Țin mîntuie oamenii ziua aceea de 11 lună, cînd fabrica a trecut în stăpînirea lor. De atunci truda lor nu se mai prefăce în arginți pentru stăpin. Azi ei sînt stăpîni și aici!

Dar salul Sîntana?

Erau atunci, sînt și azi aici, români și germani și unguri. Limba și portul le sînt tot ca mai înainte. Dar viața lor e alta.

Cu patru ani în urmă, au pornit — la început doar 32 de familii — să-și facă munca în colectiv. Acum sînt peste 500. Români, germani, maghiari, umăr la umăr, înfrățiți, muncesc cu tragere de înflînș și viața li-e tot mai bună. Era sărac lipit Sebastian Schneller mai înainte, cu greu o scootea la capăt de azi pe mîine. Acum e fruntaș, muncеște cu toată dragoste și în casa lui are de toate. Cu

fiecare an se îmbunătățește viața, căci și colectiva lor se îmbogățește mereu. Acum patru ani aveau numai pămîntul ce-l înscrisese fiecare, acum au pe el și o grădină întinsă de zarzavat, crescătorie de pored, vaci, oi, stupi de albine, ateliere de timplărie, fierărie, mecanică.

Alte sute de familii și-au pus pămînturile laolaltă în întovărire. Și pe pămînturile lor ca și pe ale colectiviștilor ducute acum tractorarele stațiunii de mașini și tractoare, care își are sediul aici.

În comună există școli elementare, germane și române cu cîte patru și șapte clase, o școală elementară maghiară, o școală profesională de doi ani pentru tractoriști-mecanici, alta de laboranți.

Mureau înainte oamenii cu zile și în comuna aceasta ca și în întreaga țară. Azi grija pentru sănătatea oamenilor o înflinștie la fiecare pas. În locul unui dispensar unde nu găseai niciodată ce trebuia, unde cel mai adesea te întîmpina lacătul de la ușa în locul medicului priceput, în locul acestuia sînt acum două dispensare cu medici destoinici, cu instrumentele și medicamentele de care e nevoie. În afară de asta muncitorii au la îndemînă și un staționar.

Și pe vremuri făceau țărani muncitori baie.

— Vara mergeam la Criș, iar iarna, ne spălam acasă în albie, — spunea un țărăni muncitor.

Azi au o baie populară cu dușuri, cu vane și cu aburi.

Sînt patru ani de cînd s-a înființat aici o maternitate. Nu de mult, să tot fie o lună de zile, vorbea colec-

tivistă Livia Mariș cu sora de la maternitate:

— Vezi să-mi oprești un loc. Cîrînd o să vin la voi.

A venit acolo, a născut și a fost bine îngrijită.

Era greu, împovărat traiul țărănilor muncitori mai înainte, iar viața copiilor lipsită de bucurie. Îi înflinșeau purtați după părinți la cîmp sau la sași de capul lor pe uliți. Îți aduci aminte, cu obidă parca, de copii treziți cu noaptea în cap și suși în căruță, cu somnul neîmplinit, petrecînd zilele căldurii lui cuptor la umbra unui snop de griu de pe moșia boierului...

Azi la Sîntana și Comlăuș sînt cămine de zi și grădinițe sezoniere. Copiii au acum cu totul altă viață.

Dar cîte n-au făcut oamenii în aceste zece ani?

Iată uzina electrică. S-au dus și lămpile fumegînde, cu lumina gălbuiă și nopile de beznă în care lipsea sau petrolul sau gologanul cu care să-l plătească omul sărac. A intrat acum lumina în sat; iar în sulletele oamenilor pătrunde tot mai mult lumina culturii. Cele două cămine culturale de aici — unul clădit abia de trei-patru ani — sînt vizitate zi de zi, iar cînd se dau programe culturale-artistice nu sînt pe care să-l urci mai înlîni pe scenă: corurile, fanfara, orchestra de acordeoane, echipele de dansuri, cîntăreții, recitatorii sau echipele de teatru? Desori se înflinște la repetiție sau la spectacol colectivul Iosif Körner care cîntă la flugorn, cu muncitorul clarinetist Kosta Gaiță sau cu escavatoristul Wolf Gheza care cîntă din trompetă. În comună sînt acum două cinematografe, iar stația de radiodifuziune numără peste 1200 de abonați care și-au instalat difuzoare.

S-a schimbat viața oamenilor la Sîntana.

Dar numai la Sîntana? În toate satele din raion, în toată țara.

Dacă de la Sîntana ieși în șoseaua mare și mergi apoi mai departe, lași la stînga curțile gospodăriei de stat „Scintea” și intri în Șimand.

Și țărani muncitori de aici s-au unit, unii în gospodărie colectivă, alții în întovărire. Au și aici uzină electrică, dispensar, o casă de nașteri, o școală de șapte clase și alta de patru. Și aici se adună oamenii la căminul cultural care-i deocamdată într-o clădire veche. A și început de pe acum construirea unui local nou, pe un loc care pînă acum era maidan năpădit de buruieni.

Mergi mai departe și simți peste tot adierea aceluiași vînt înnoitor: la Nădab, la Pădureni, la Chișineu-Criș...

Despre Chișineu-Criș se putea spune pe vremuri că are un person special unde cobora regele venit la vînațoare. Azi regele-i dus pe calea fără-nnoare, căci cei ce muncesc sînt acum regii pămîntului lor, Chișineu-Criș — devenit reședință de raion — se transformă, se ridică an cu an.

Era pe vremuri lumina electrică pe strada principală și în casele celor avuți, căci doar pentru ei se construiseră o uzină electrică, pe măsura nevoilor lor. Uzina de azi dă lumină întregii comune.

Aproape uitasem cum arăta satul acesta pe vremuri, un sat ca multe altele — trecuseră alțiia ani de cînd umblasem pe acolo. L-am revăzut în vara asta. Începe să se apropie tot mai mult de aspectul unui orașel. Satul de atunci, așa cum îl știam eu, s-a schimbat.

Eram aici nu de mult, într-o duminică. Din tot raionul veneau grupuri echipele culturale la un concurs artistic. Chișineu-Criș este un adevărat centru cultural al raionului, cu o casă culturală, cu o mare bibliotecă raională. Mai zilele trecute, muncitorii zidari se sileau să termine, pînă la sărbătorirea aniversării eliberării patriei, noul cinematograf în aer liber. Oamenii de aici nu se mai mulțumesc acum doar cu săli acoperite pentru spectacol!

— Gîndim că în vara ce vine o să facem și o scenă pentru teatru în aer liber, spune un tovarăș de la sfatul popular comunal.

Se schimbă fața lucrurilor și în comuna de reședință și în toate satele raionului.

La Pil, țărani colectivști își vor arăta cu mîndrie construcția recentă a căminului cultural, sau cele 30 hectare de orezării ale gospodăriei; la Șimand ai să citești în privirea colectivistiților surpriza plină de bucurie după recoltarea a 4.800 kg. sîmînță de rapiță, din 4 hectare de teren, sîmînță pe care au încașat 25.000 lei, conform contractării; colectivștiții prîsăcari din Chișineu-Criș își vor vorbi despre metodele înaintate folosite de ei atunci cînd au făcut 105 stupi de albine din 49 ciți aveau anul trecut. La Șelău înflinștie pe țăraniul Covaci, lipsit de pămînt, ca și pe mijlocii Tudeanu și Petrișor, așteptînd din zi în zi să treacă la înființarea gospodăriei colective.

S-au schimbat mult satele noastră în aști zece ani!

Și-i doar începutul... Multe se fac cînd e stăpin cel care muncește!

P. Neicu

1944 1954

Intinerește bătrînul oraș

O călătorie prin orașul nostru poate da oricui o imagine destul de clară asupra celor ce s-au realizat în cei 10 ani de la eliberarea patriei noastre. Bătrînul nostru oraș, așezat pe malurile Mureșului, a cunoscut în acest deceniu numeroase prefaceri.

Ne amintim fiecare cum era înainte cu 10 ani orașul nostru: gara, fostele uzine „Astra” (azi „Flamura roșie”), precum și cartierul în jurul acestora erau transformate în morne de ruine — urmare a sălbaticilor bombardamente ale aviației engleze, americane și apoi germane. Transportul în comun era aproape inexistent.

Acum nu este greu să faci o călătorie prin oraș. Dacă te urci în tramvai în cartierul Gai, poți ajunge în mai puțin de o jumătate de oră până la celălalt capăt al orașului, la gara Aradul Nou. Începînd din anul 1947, de cînd au început să funcționeze primele tramvaie electrice, numărul lor a crescut an de an. În prezent circulă 13 vagoane de tramvai, iar la I.C.A. s-a început construirea a încă 6 vagoane care vor fi puse în funcțiune în cursul acestui an. Tot în acest an au început lucrări de prelungire a liniilor de tramvai pentru a lega mai bine cartierele marginase de centrul orașului.

Transportul în comun nu se face numai cu tramvaiul. Din piața Avram Iancu pornesc spre Gai, Grădiște, Pîrnavă, Micăleia, Obor, etc., mai multe autobuse. Nu de mult cetățenii orașului Arad au primit încă două autobuse noi, sovietice. Pe lângă aspectul lor plăcut, ele oferă călătorilor tot confortul: canapele tapitate în piele, geamuri demontabile care asigură o bună aerisire, etc.

Pentru înfrumusețarea vieții celor ce muncesc

Înainte vreme, împrejurimile fabricilor din cartierele marginase ale orașelor erau aproape aceleași: locuri virane, pline cu gropi, drumuri desfundate și cu nelipsitele circumi unde muncitorii erau atrași să-și cheltuiască și puținii bani pe care-i câștigau. Acum, împrejurimile întreprinderilor vorbesc despre noile realizări în folosul muncitorilor: menite a face viața lor tot mai frumoasă, mai demnă de trăit.

În fața fabricii „7 Noiembrie” s-a amenajat în anii aceștia un parc. Peste drum, se găsește unul din cele mai frumoase cluburi muncitorești din oraș — puternic mijloc de educare a muncitorilor din această întreprindere. În sala de festivități se organizează spectacole pentru muncitori și familiile lor, prezentate de artiști profesioniști ori de echipa culturală a întreprinderii. În cadrul clubului își desfășoară activitatea cursul de alfabetizare, cursul de limba rusă, școlile de calificare, biblioteca, ce numără aproximativ 6.000 volume, cabinetul tehnic. Tot aici se găsește o sală de gimnastică înzestrată cu diferite aparate.

Nu departe de clubul muncitoresc, pe un fost maidan, s-a amenajat un teren sportiv, iar — alături de el — sanatoriul de noapte. Sute de muncitori din întreprindere și-au refăcut aici forțele fără a fi scoși din producție, asigurându-li-se o hrană abundentă, cazare igienică și odihnă necesară. Peste drum de sanatoriul de noapte, într-o vilă, se găsește căminul și creșa de copii, unde vătămătele muncitorilor primesc o îngrijire bună. În apropiere s-a deschis o filială a cooperativei de consum „7 Noiembrie” și o filială a magazinului de stat „Aradul”, de unde muncitorii se pot aproviziona cu cele necesare.

Țesătorii, filatorii și ceilalți muncitori de la uzinele „30 Decembrie” își petrec în mod plăcut timpul liber în clubul muncitoresc, care se găsește la cîțiva pași de întreprindere. În sala de festivități, ei pot viziona spectacole de teatru, filme.

În fața uzinei, pe porțiunea de la poartă și pînă la linia de tramvai, a fost amenajat un parc, cu rondouri de flori, cu o fîntînă artizanală și un bazin.

În apropiere se găsește clădirea frumoasă cu un etaj, pe a cărei poartă se găsește o tablă cu următoarea inscripție: Căminul de zi „30 Decembrie”. Peste 100 copii sînt lăsați aici de mamele lor în grija educatoarelor, pe timpul cît ele lucrează în uzină. Totul în cămin vorbește de grija pentru micii cetățeni pe care-i găzduiește: sălile mari, luminoase, covoarele moi care acoperă dușumelele, pereții împodobiți cu tablouri și desene colorate viu, mobile vopsite în alb pe măsura „locatarilor”, jucăriile din sala de jocuri, dormitoare cu pături curate, cu cearșafuri albe ca zăpada și plapome calde.

O realizare importantă în folosul nu numai al muncitorilor de la „30 Decembrie”, dar și în folosul tuturor cetățenilor din oraș, este stadionul din preajma uzinei — lărgit de curînd — unde se desfășoară cele mai multe manifestări sportive și mai ales meciurile de fotbal. Aici au fost amenajate un poligon de tir, un teren de popicarie, un bace pentru canotaj. De curînd a fost deschis în oraș un nou sanatoriu de noapte pentru muncitorii de la „30 Decembrie”. Printre muncitorii din prima serie care au stat timp de o lună în sanatoriul de noapte au fost țesătoarele Ana Söllner și Elisabeta Pop, precum și neveditoarea Elisabeta Kelemen.

Mindria orașului

Pe un teren viran unde se aruncau înainte gunoarele, s-a înălțat, într-un an de zile, prima fabrică de strunguri din țara noastră — „Iosif Rangheț”. Fabrica aceasta este o expresie a ajutorului multilateral primit din partea Uniunii Sovietice: ea a fost construită după modelul întreprinderilor sovietice moderne; proiectele strungurilor au fost întocmite pe baza documentației sovietice; sute de strungari și frezori aplică metodele sovietice de prelucrare rapidă și intensivă a metalelor. Încă de la construcție s-a ținut cont de grija față de om: halele sînt largi, luminoase, bine aerisite.

Muncitorii de la „Iosif Rangheț” sporesc mereu producția de strunguri, făcînd să se înmulțească numărul mașinilor care poartă inscripția: „Fabricat în R.P.R.”. Producția globală a uzinei a crescut în anul 1954 cu 218 la sută față de 1951.

Și-aici găsim construcții noi, în folosul muncitorilor. Alături de întreprindere a fost înălțat un grup social. De curînd a fost amenajată o cantină, pentru a cărei construire s-a cheltuit o sumă de 250.000 lei din fondul directorial și fondul de menținere. S-a construit de asemenea un club muncitoresc, care în curînd va fi dotat cu mobilierul necesar. S-a schimbat de asemenea cu totul aspectul gării și al locurilor dinprejur. În cîntea zilei de 23 August, reconstruirea gării este în cea mai mare parte gata. Și în fața ei s-a amenajat un frumos parc.

Ruinele uzinelor „Flamura roșie” nu numai că au fost înlăturate, dar au fost construite secții noi, cu utilaj modern.

Ceea ce nu puteau face foștii stăpîni ai fabricilor

Să pornim acum în celălalt capăt al orașului. Ne oprim la fabrica „Teba”, cea a doua mare întreprindere textilă din Arad. În cîntea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei de către glorioasa Armată Sovietică, fabrica și-a mărit mult capacitatea de producție prin punerea în funcțiune a noii filaturi recent construite. Înainte, pe vremea capitaliștilor, mulți muncitori băteau zadarnic la porțile fabricii în căutare de lucru. Erau concediați și dintre cei care își câștigau o existență mizeră lucrînd din greu la mașinile textile. Acum, pe un așii mare, la intrarea în întreprindere, se poate citi: „Angajăm muncitori pentru noua filatură”. Asemenea alfise se găsesc și la alte întreprinderi. Zilnic se prezintă muncitori, în special tineri, pentru a fi primiți în fabrică. Ei cunosc, de la muncitorii care lucrează la „Teba”, că aici le sînt asigurate condiții bune de muncă. Într-adevăr, protecția muncii este bine organizată. Muncitorii care lucrează departe de fabrică au la dispoziție autobuse. Cantina pregătește pentru muncitori o mîncare consistentă și gustoasă la un preț redus.

La marginea orașului, la capătul liniei ferate din Aradul Nou, se găsește fabrica de conserve „Refacerea”. Pe locul unde înainte era o simplă uscătorie de fructe, se găsește acum o fabrică ce produce aproximativ 100 sortimente, unde munca este mecanizată aproape în întregime prin înzestrarea întreprinderii cu mașini moderne. Paralel cu dezvoltarea fabricii, au crescut și oamenii, a crescut și nivelul lor de trai. Datorită îmbunătățirii salarizării, câștigul mediu al muncitorilor a crescut în 1954 față de primul semestru al anului trecut cu 44,98%. Ca rezultat al îmbunătățirii sistemului de salarizare, numeroși muncitori și-au cumpărat mobile. Printre aceștia sînt: Livia Petroi, Stela David, Letitia Străin și Gheorghe Butunoi.

Despre îmbunătățirea traiului celor ce muncesc vorbesc și alte fapte. La uzinele „30 Decembrie”, de pildă, a fost construit un bloc muncitoresc cu 8 apartamente, compuse din cîte două camere, buclărie, antreu, cămară de alimentare și baie. În apartamentele acestui bloc locuiesc fruntași în întrecerea socialistă cu filatorii Alexandru Kormanevski și Ioan Lengyel cu familiile lor.

În orașul nostru crește tot mai mult numărul muncitorilor care își construiesc locuințele proprii. Muncitorii de la Atelierele C.F.R. și-au construit în ultimul timp, cu credite acordate de stat 10 locuințe. În cadrul altor întreprinderi ca Fabrica de zahăr „Iosif Rangheț”, „7 Noiembrie” și altele s-au construit sau sînt în curs de construcție locuințe muncitorești, dintre care multe vor fi gata în cursul acestui luni. Între muncitorii care locuiesc acum în case proprii, recent construite, sînt: Radu Bărbieru, Gheorghe Man, Florică Păun, Nicolae Coman, Milentiu Zecaru, Matia Jivan și alții.

Multe s-ar putea scrie despre orașul nostru, pentru că multe și însemnate sînt și realizările obținute în anii regimului democrat-popular. În locul ruinelor se văd azi case noi, pe locul fabricilor distruse de bombardamente au crescut secții noi, cu hale moderne. Pe multe terenuri virane s-au amenajat parcuri.

Din toate aceste realizări se desprinde ca un fir roșu grija regimului nostru democrat-popular pentru cei ce muncesc.

C. Săbău

Adunări festive în întreprinderi

În întreprinderile și instituțiile din orașul nostru au loc adunări festive cu prilejul cărora se vorbește oamenilor muncii despre a zecea aniversară a eliberării patriei noastre, despre realizările înfăptuite în acest glorios deceniu.

Joi, la orele 15, grupuri, grupuri de muncitori și muncitoare se adunau în curtea fabricii „Flamura roșie”. Pe fețele tuturor puteai citi bucuria că au reușit ca în cîntea marelui sărbătorii să-și îndeplinească angajamentele luate. Ei au ascultat cu interes cuvîntarea tov. Vasile Soporeanu, președintele Colegiului Comisiei Controlului de Partid de pe lângă Comitetul regional P.M.R. Arad, care a vorbit despre însemnătatea zilei de 23 August. Vorbitorul a înfățișat numeroase realizări ale poporului nostru în cei zece ani care au trecut de la eliberarea sa. La baza tuturor succesorilor obținute în construirea socialismului, a arătat el, stă ajutorul multilateral și dezinteresat pe care ni l-a dat și ni-l dă Uniunea Sovietică.

La „Flamura roșie”

La uzinele „Flamura roșie” a luat cuvîntul tov. Victor Reissfeld, membru al biroului Comitetului regional de partid. El a înfățișat, printre altele, lupta eroică a muncitorilor acestei întreprinderi împotriva exploatareii capitaliste.

În anul 1922 și 1928 au avut loc în uzină greve puternice împotriva concedierii în masă a muncitorilor. În fruntea luptei muncitorilor erau comunistii. În perioada anilor 1940-1944 patronii au pus producția în slujba războiului nedrept dus de către hordurile fasciste. Spre sfîrșitul războiului, doar atunci cînd imperialiștii americano-englizi au văzut că victoria Uniunii Sovietice este asigurată, au bombardat uzina, distrugînd-o în proporție de 80 la sută. Mulți muncitori au căzut victimă bombardamentelor imperialiste.

După 23 August 1944, pentru muncitorii uzinei a început o viață nouă. Întreprinderea a început să-și schimbe înfățișarea și, odată cu aceasta, să se schimbe și viața muncitorilor. Astăzi muncitorii uzinei au un club modern, iar pentru copiii lor s-a deschis un cămin de zi și o creșă. Apoi, s-a citit Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, prin care un grup de oameni ai muncii din uzină au fost decorați cu medalia „Eliberarea de sub jugul fasciștilor”.

Cu prilejul adunării, muncitorii, tehnicienii și funcționarii și-au manifestat puternic dragostea față de partidul nostru și față de marea Uniune Sovietică, eliberatoarea țării noastre.

Pe-aici au trecut eliberatorii

„August 1944. Nori negri de fum, printre care se vedeau doar scînteile exploziilor de obuze se abăteau asupra Minișului. Bubuiturile de tun, șuierăturile de gloanțe, nu mai conteau, în timp ce fasciștii și armatele hordiste veneau ca niște haite de cîini, fugărite din toate părțile.

— Nu trageți în ei — ordonase generalul Schmidt, copoi bătrîn, care luîndu-și tălpășița de prin alte locuri, venise să propovăduiască cîtorva ostași romîni ce se aflau prin Miniș, că războiul a înecat.

Cel din Miniș a trăit în acest timp zile grele. Luîndu-și ce puteau duce cu ei, alții trăgînd și cîte o vîită în urma lor, porneau să se ascundă de hordurile fasciste în pădurea de pe valea Cladovei. Șapte avioane nemțești îi urmăreau pas cu pas, împingînd gloanțe asupra lor.

Niciodată nu vor uita țărani muncitori cum a fost ucis de aviatorii fasciști bătrînul Moș Nicolae. Mergînd pe drum cu legătura de haine în spîinare, a fost lovit de un glonț.

Dar, aceste zile de chin n-au durat mult. Au venit ostașii sovietici și alături de ei ostașii romîni, alungîndu-i pe hitleriști. Atunci minșenii au ieșit din ascunzișuri.

Cu multă dragoste au întîmpinat ei oastea sovietică eliberatoare.

— Fugeam spre ei și-i îmbrățișam. Pareă nici nu ne venea să credem că așa de repede a venit ziua cea mare — spunea zilele acestea, cu mindrie, un țaran muncitor din Miniș.

Incerușii din toate părțile, fasciștii fură zdrobiți. În scurt timp de către ostașii sovietici și cei romîni.

După eliberarea patriei, țărani muncitori au pornit pe drumul con-

struirii unei vieți noi, drum deschis de glorioasa Armată Sovietică eliberatoare.

— Niciodată în viața mea n-am să-l uit pe căpitanul Kolea, din Leningrad, pe care bărbatul meu îl învălase la noi — spunea Casap Floarea, o femeie în vîrstă de peste 60 de ani. Căpitanul era un om foarte bun și tare multe am învățat de la el.

În sat la Miniș, în cei zece ani care au trecut de la eliberare, țărani muncitori au înfăptuit multe. Una din aceste înfăptuiri este și gospodăria colectivă, carea minșenii l-au dat denumirea „Libertatea”.

În anii puterii populare a luat aicea ființă un cămin cultural, iar în casele colectiviste și ale țărănilor muncitori cu gospodării individuale au fost instalate difuzoarele stației de radioficare.

Clădirea școlii viticole s-a construit tot în anii regimului democrat-popular.

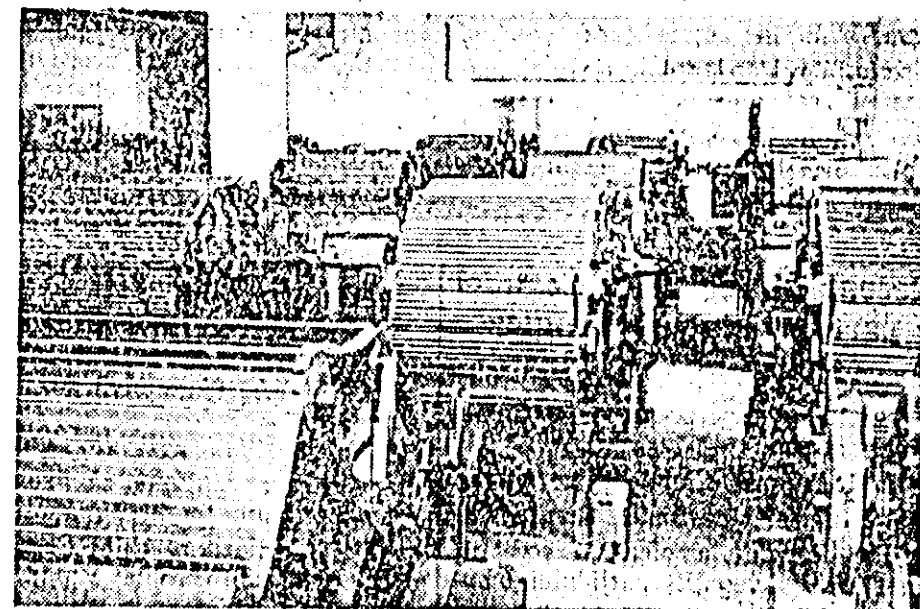
Cu colectivii Dumitru Sava și Vasile Miculiță se mîndrește întregul sat.

— Noi iubim mult acest scump pămînt, pe care ostașii sovietici și romîni, cu arma în mînă, au înfăptuit acte de eroism ce nu se pot uita niciodată. Privește acest pămînt, mi-au spus ei. Este pămîntul colectiv unde lucrăm liberi numai datorită Armatei Sovietice.

— Acum să vie tovarășul Kolea la noi în sat — spunea Casap Floarea. Cîte n-ar avea de văzut! S-ar bucura, de bună seamă, alături de noi că, pe pămîntul pe care l-au eliberat ostașii sovietici, înflorește o viață nouă.

Aurel Restivan

In noua secție a fabricii „Teba”

Azi intră în funcțiune, în cîntea zilei de 23 August, noua filatură a fabricii „Teba”. Filatura a fost înzestrată cu mașini de înaltă productivitate, majoritatea din ele fabricate în țara noastră. ÎN CLȘE: mașini de cardat, produse la fabrica „Unirea” din Cluj, instalate în noua secție. Azi ele vor intra în funcțiune.

Vorbesc faptele despre viața noastră nouă

Pe întreg cuprinsul patriei noastre, poporul român, fârlitor al vieții noi socialiste, sărbătorește anul acesta la 23 August — cea mai mare sărbătoare națională a Romînilor — primul deceniu de libertate și înflorire din istoria sa. Acum 10 ani, o eră nouă s-a deschis în viața poporului nostru. Devenit stăpîn pe soarta sa, el a putut scutura lanțurile robiei care-l ținuse încolțit veacuri de-a rîndul și, sub conducerea partidului clasei

muncitoare, a trecut la instaurarea regimului democrat-popular, pînă la entuziasm la construirea vieții sale noi.

Acum trecem cu mindrie în reviză rezultatele muncii noastre pline de avînt. Iată cîteva cifre și fapte care vorbesc despre viața nouă a oamenilor muncii din regiunea Arad. Ele sînt o părțică din nenumăratele realizări cu care se mîndresc cei ce muncesc din patria noastră liberă.

În Arad s-a construit uzina de mașini-unelte „Iosif Rangheț”, unde se fabrică primele strunguri românești. S-a relăcut și mărit capacitatea uzinelor „Flamura roșie”, a uzinelor textile „30 Decembrie”, a fabricii „Teba”, a fabricii „Libertatea”.

S-a dezvoltat industria alimentară și au luat ființă noi fabrici alimentare în regiune ca: fabrica de pine din Arad, fabrica de conserve „Refacerea”, fabrica de conserve Gura-honț, fabrica de paste făinoase „Mira”, cooperativa de produse zaharoase „Unirea”, antrepozitul „Frigoriferul”, etc.

În regiunea noastră producția globală în industria locală a crescut în 1953 față de 1949 cu 318 la sută. S-a înfăptuit o întreprindere de transport și 9 întreprinderi industriale printre care se numără fabrica de carbonat de potasiu, fabrica de filer, atelierele de fabricat biscuiți și țărhană în comuna Vladimirescu și orașul Sinicolau Mare. Fabricile de cărămidă s-au dezvoltat și au fost înzestrate cu utilaj nou.

18.958 familii de țărani muncitori din regiunea Arad s-au unit de bunăvoie în cele 131 gospodării agricole colective care au o suprafață de 82.697 hectare. În același timp, alte 5.230 familii de țărani munci-

tori au alcătuit 114 întovășiri agricole cu o suprafață de 14.030 ha. pămînt.

În regiune au luat ființă 10 stațiuni de mașini și tractoare. Numărul tractoarelor din cele 10 S.M.T.-uri a crescut din 1948 cu 282,35 la sută; al plugurilor cu 117,28 la sută. S.M.T.-urile dispun și de alte mașini agricole moderne.

Cele 14 gospodării agricole de stat din regiune cresc și se dezvoltă an de an. De pildă, G.A.S. „Scînteia” — care în 1948 avea doar 7 tractoare, — astăzi este înzestrată cu 52 tractoare, 5 combine autopro-pulsate sovietice, 2 autocamioane „ZIS” și o serie de alte mașini agricole moderne.

În anii puterii populare în casele țărănilor muncitori din peste 40 de sate și comune ale regiunii noastre a pătruns lumina electrică.

În ultimii ani au fost înfăptuite în regiune 18 centre de radioficare de unde se transmit zilnic programe în 20 comune și sate, la 14.500 difuzoare. În cîntea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre, s-a terminat și radioficare comunei Pescari din raionul Gura-honț.

Numărul instituțiilor sanitare din regiunea noastră a crescut de la 80

cîte era în 1944 la 326, iar numărul paturilor din spitale a crescut de la 960 la 2598. În ultimii 3 ani, numărul medicilor din regiune a crescut cu 70.

Grija regimului democrat-popular pentru copii — viitorul de aur al patriei — se ogîndește și prin numărul mare de creșe, grădinițe sezoniere, colonii de vară. Astfel, în regiune, pe lângă întreprinderi și instituții sînt 13 cămine de zi, 11 cămine de zi de cartier, 79 grădinițe sezoniere, 10 creșe, 191 grădinițe de copii, 6 colonii de vară pentru copii sub 6 ani și 6 colonii de vară pentru copiii cu o vîrstă de peste 6 ani.

În regiune au luat ființă trei case raionale de cultură. În prezent avem 343 cămine culturale, pe lângă care activează numeroase echipe de dansuri, proză, formații corale, orchestre.

De asemenea, funcționează 330 biblioteci pe lângă căminele culturale, 17 biblioteci sătești, 5 biblioteci raionale și o bibliotecă centrală regională.

Numărul cărților vindute prin unitățile C.L.D.C. crește an de an. Dacă în 1951 s-au vîndut 533.627 volume, în 1953 s-au vîndut 751.278 volume.

FRUNTAȘI AI INSUFLETITEI ÎNTRECERI

MIHAI KALMAR, tractorist la S.M.T. Rovine. A îndeplinit planul în proporție de 242 la sută, realizînd o economie de 620 de litri combustibil.

PIRVANOV OLGA, țesătoare cu multă experiență la fabrica „Teba”. Aplicînd metode de muncă sovietice, și-a îndeplinit planul în proporție de 107,4 la sută, dînd produse numai de calitate bună.

ȘTEFAN MORAR, țaran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Pecica, folosînd metodele agrotehnice, a obținut recolte bogate la hectar și și-a achitat toate obligațiile față de stat.

In luptă activă pentru apărarea păcii

Constituția Republicii Populare Române exprimă cu o deosebită vigoare una din cele mai mărețe cuceriri ale poporului nostru: politica externă de apărare a păcii, de prietenie și alianță cu U.R.S.S. și cu țările de democrație populară, de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace. Ea este o constituție a păcii, a unui stat care prin însuși caracterul său ca stat al celor ce muncesc, este un apărător consecvent al păcii și independenței poporului; ea este o constituție a unui popor care apără bunul său cel mai de preț — pacea, proclamând-o ca o politică de stat. Pe această bază a fost adoptată de către Marea Adunare Națională și legea care privește la apărarea păcii, care interzice instigare și propagandă de război, considerându-le ca fiind cele mai grave crime împotriva popoarelor lumii.

Statul nostru democrat-popular dă o contribuție activă la lupta forțelor păcii pentru înfrângerea unei destinderi internaționale. Ca și în celelalte țări de democrație populară, oamenii muncii din patria noastră înțeleg că lupta lor activă pentru pace înseamnă lupta pentru apărarea cuceririlor revoluționare din țara noastră, lupta pentru socialism.

„Poporul român, — a scris tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — lubește din toată inima cuceririle sale revoluționare. Lupta lui pentru pace, pentru apărarea independenței naționale a căpătat un adânc conținut: el are ce apăra”.

A devenit clar că popoarele care au cunoscut adevărata libertate, care au învățat să-și construiască fericirea, nu vor admite niciodată să li se pună din nou pe grumaz jugul exploatare. Forțele imperialiste nu se mai pot juca cu soarta popoarelor descătușate din lanțurile robiei. Nu există forță în lume care să poată întoarce poporul nostru de pe calea pe care și-a ales-o.

Curcile agresive, adepții strategiei „războiului rece” nu se pot împăca cu gândul că popoarele țărilor de democrație populară se bucură azi de libertate; ele turbează de furie că nu se mai pot juca cu soarta acestor popoare și pun la cale împotriva lor tot felul de uneltiri și provocări. Ele investesc fonduri uriașe în organizarea spionajului și diversivității în aceste țări; practică discriminarea în raporturile diplomatice și economice dintre țări; se opun admiterii acestor țări — printr-o parte și țara noastră — în Organizația Națiunilor Unite.

Dar oricărui om cu mintea sănătoasă i-a devenit limpede că politica de discriminare, amenințare și șantaj, politica preconizată de cercurile politice din S.U.A., nu poate avea alt rezultat decât eșecul inevitabil.

În întreaga lume se ridică glasul popoarelor care condamnă cu tărie politica „de pe poziții de forță” cerind revenirea la relații normale politice și economice între state, și care susține rezolvarea tuturor problemelor litigioase pe calea tratativelor. Conferințele de la Berlin și Geneva au arătat că aceste aspirații ale popoarelor pot și trebuie să fie rezolvate pe această cale.

Gvernul Republicii Populare Române, în declarația sa din 1 august a. c. cu privire la rezultatele conferinței de la Geneva spune: „Acordurile încheiate arată că țări cu regimuri sociale diferite pot să ducă la bun sfârșit și să rezolve în mod pozitiv problemele litigioase dintre ele, dacă se manifestă spirit de înțelegere și o reală recunoaștere a intereselor reciproce”.

Pe această cale, guvernul R.P.R., sprijinind propunerea U.R.S.S., a declarat că este necesară crearea unui sistem de securitate colectivă europeană, care să împiedice refacerea celui mai periculos focar de război în Europa, militarismul german. Poporul nostru, ca și toate popoarele Europei, știu dintr-o amără experiență ce a însemnat împărțirea Europei în blocuri ostile, ce a însemnat a da friu liber militarismului german.

O soluționare justă constă în crearea unei securități colective a țărilor Europei, printr-o reală colaborare internațională. Mergând cu hotărâre pe drumul colaborării internaționale, „guvernul Republicii Populare Române declară că și de acum înainte nu va precupeți nici un efort pentru a-și aduce contribuția sa la cauza destinderii încordărilor internaționale, a asigurării securității colective și a consolidării păcii”. Că guvernul țării noastre sprijină în mod sincer intensificarea colaborării cu toate statele, că sprijină dezvoltarea relațiilor de afaceri și schimburile culturale, în scopul menținerii păcii și securității internaționale, o dovedește și acordurile pe care țara noastră le-a încheiat în ultimul timp cu țări capitaliste.

Susținând o politică în deplină conformitate cu principiile Cartei

O.N.U., țara noastră este pe deplin îndreptățită să ceară restabilirea dreptului său legitim de a fi reprezentată în această organizație. În declarația amintită mai sus, guvernul român stăruie să se pună capăt situației anormale și nedrepte create de guvernul S.U.A. și alte guverne care împiedică admiterea României în Organizația Națiunilor Unite.

Minciunile scornite de cercurile reacționare, prin care căutau să împiedice intrarea țării noastre în O.N.U., sint tot mai mult demascate și spulberate. Numeroase delegații străine care ne-au vizitat în ultimul timp țara s-au convins pe deplin de realitățile de la noi și le-au spus apoi mai departe în țările lor după întoarcere.

Vălul de tăcere începe deci acum să se destrame și opinia publică începe să știe tot mai multe despre adevărata realitate din țara noastră. Ea începe să cunoască muncă pașnică a poporului nostru și deci și aspirațiile sale.

Poporul nostru are nevoie de pace și securitate. Pentru el opera de înfrângere a vieții noi, de dezvoltare economică și culturală a țării și cauza apărării păcii sint indisolubil legate între ele. De aci își trage seva politica externă a Republicii noastre Populare. Ea este o politică profund populară, scumpă oamenilor muncii care o sprijină cu trup și suflet, făcând zid în jurul Partidului Muncitoresc Român, forța conducătoare în R.P.R. Pentru partidul nostru este sfântă dorința poporului de a nu îngădui vărsarea singelui a milioane de oameni, de a întări necontenit lagărul păcii, democrației și socialismului — care reprezintă cea mai măreață cucerire a popoarelor — de a înfrânge consecvent o politică de întărire a legăturilor de prietenie și alianță cu Uniunea Sovietică și cu țările de democrație populară, o politică de pace și prietenie cu toate popoarele iubitoare de pace.

Prin munca și activitatea pașnic-creatoare a poporului, prin promovarea unor raporturi de bună vecinătate cu celelalte state, prin sprijinul pe care-l găsește în țara noastră acțiunile Consiliului Mondial al Păcii și ale celorlalte organizații mondiale care militează pentru înlăturarea pericolului războiului, Republica Populară Română este un factor activ și important al marelui front al păcii.

C. Urișescu

Recepție în cinstea delegației partidului laburist englez care se află în China

PEKIN. (Agerpres). — China Nouă anunță:

La 18 august, Comitetul pe întreaga China al Consiliului Consultativ Politic Popular a oferit o recepție în cinstea delegației partidului laburist englez care se află în China.

La recepție au luat parte membri ai Consiliului Consultativ Politic Popular, reprezentanți ai partidelor democratice și ai organizațiilor obștești.

Noi oaspeți străini la Expoziția agricolă unională din Moscova

MOSCOVA. (Agerpres). — TASS anunță:

La Expoziția agricolă unională din Moscova continuă să sosească oaspeți străini. La invitația Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. a sosit o delegație din Arabia Saudită. Au sosit de asemenea reprezentanții Franței, Elveției, Olandei, Bulgariei, României și Ungariei la cea de a treia sesiune a Comitetului pentru agricultură al Comisiei Economice O.N.U. pentru Europa.

Printre cei sosiți se află de asemenea Louis Maire, președintele Comitetului pentru agricultură al Comisiei Economice O.N.U. și Pierre Maurice Sinars, șeful secției agricole din secretariatul Comisiei Economice O.N.U. pentru Europa. Pe aeroport oaspeții au fost întâmpinați de Alexandr Tulupnikov, membru în Colegiul Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. și de alți funcționari ai ministerului.

După zece ani de la eliberarea Parisului

PARIS. (Agerpres).

La 23 august se împlinesc zece ani de la eliberarea Parisului.

În ajunul acestei aniversări, care pentru francezi are semnificația unei adevărate sărbători naționale, oamenii muncii din Franța luptă cu și mai multă hotărâre pentru o politică externă și internă care să le asigure pacea și îmbunătățirea condițiilor lor de trai. Protestind împotriva încercărilor lui Mendès-France de a obține ratificarea C.D.E., ei cer în același timp o politică de dezvoltare economică a Franței și de satisfacere a revendicărilor lor legitime.

Presă franceză, referindu-se la grelele condiții de viață ale muncitorilor francezi, relatează numeroase fapte care dovedesc adâncirea continuă a mizeriei în care se află tot mai mulți oameni ai muncii din Franța. Astfel, o anchetă efectuată de Centrul Confecțiilor pentru bărbați arată că 50% din francezii nu cheltuiesc anual pentru îmbrăcăminte nici măcar jumătate din suma minimă prevăzută în acest scop de bugetul-tip. Un muncitor din departamentul Seine-et-Marne, familist cu un singur copil, scrie: „Am un costum, care nu știu dacă mai poate fi numit astfel. Nu mi-am cumpărat de doi ani nici un fel de ținută”.

Un alt părinte scrie că alimentul său principal îl constituie cartofii. Fructele și alte alimente mai hrănitoare sint rezervate exclusiv copiilor.

Deosebit de grea e situația mamei din cimpul muncii, care nu numai că suferă de pe urma salariilor insuficiente, dar sint nevoite să-și lase copiii singuri acasă. „Cind mă înapoiez seara de la uzină — scrie o muncitoare — sint foarte obosită, dar trebuie să mă ocup de masa de seară și

de cea de a doua zi, deoarece uzina unde lucrez este situată la 4 kilometri, abia am timp să măninc la prinz și să mă înapoiez la lucru. După orele de școală, copiii mei rămîn singuri și totdeauna mi-e frică de accidente”.

Numărările oameni ai muncii nu pleacă cu anii în concediu, nu se duc cu lunile la un spectacol. Iată ce scrie un muncitor feroviar în vîrstă de 20 de ani: „Odată sau de două ori pe an mă duc la cinematograful, niciodată la teatru sau la un concert”.

Situația somerilor este de-a dreptul îngrozitoare. Unul dintre ei scrie: „Trăiesc în mizerie. Mor de foame și de frig. În tot timpul gerurilor mari am dormit sub poduri”.

Condițiile de muncă din fabrici și uzine sint de multe ori insuportabile. Patronii francezi, ca și cei americani, impun ritmuri infernale de muncă. După cum relatează „l'Humanité Dimanche”, tinerii din industria textilă, cărora li se impune să muncească fără nici un fel de pauză, nu visează decât să obțină zece minute libere în care să mănince micul dejun.

Lipsa celor mai elementare condiții de protecție a muncii provoacă numeroase boli profesionale sau distrug complet capacitatea de muncă. Ziarele relatează cazul zguduitor al sudorului Francis Delprat din Lyon, care a orbit din cauza condițiilor grele de muncă.

Invalizii de război și pensionarii trăiesc în cea mai cumplită mizerie. Un invalid, gazat în cursul primului război mondial și care astăzi trăiește mai mult din mila vecinilor, scrie: „Sint atât de sărac încît am ajuns să dorm fără așternut”.

Comemorarea la Buchenwald a zece ani de la asasinarea mișelească a lui Ernst Thälmann

BERLIN. (Agerpres) A. D. N. anunță:

La 18 august, la Buchenwald (în apropiere de Weimar) a avut loc o sedință solemnă de doliu a C. C. al P.S.U.G. și a conducerei regionale din Erfurt a P.S.U.G. cu prilejul comemorării a zece ani de la asasinarea mișelească a lui Ernst Thälmann de către călăii fasciști. La sedință au participat K. Schirdevan, F. Elsner, membri ai Biroului Politic al C. C. al P. S. U. G., membri ai C. C. al P.S.U.G., Roza Thälmann, văduva lui Ernst Thälmann, O. Geschke, președintele Comitetului luptătorilor din mișcarea antifascistă de rezistență, reprezentanți ai partidelor democratice și organizațiilor de masă, delegații ale luptătorilor antifasciști din mișcarea de rezistență din China, Bulgaria, Un-

garia, Polonia, Cehoslovacia și Franța.

La sedință au mai participat G. M. Pușkin, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Uniunii Sovietice în R. D. Germană, reprezentanți ai ambasadelor și legațiilor țărilor de democrație populară în R. D. Germană.

K. Schirdevan, membru al Biroului Politic al C. C. al P.S.U.G., a rostit o cuvîntare consacrată memoriei lui E. Thälmann.

Vorbitorul a subliniat că Partidul Socialist Unit din Germană, traducînd în viață poruncile lui Ernst Thälmann, va continua și de acum înainte să ducă lupta pentru unificarea întregii clase muncitoare germane pe baza învățăturii marxist-leniniste, pentru construirea unei Germanii unite și democratice.

Tratative franco-tunisienne în vederea constituirii statului Tunisiei

PARIS. (Agerpres).

Ministerul francez al problemelor Marocului și Tunisiei a dat publicității un comunicat anunțînd în mod oficial că la începutul lunii septembrie vor începe tratativele franco-tunisienne în vederea fixării viitoarelor relații între Franța și Tunisia și

a constituirii statului Tunisiei. Convocarea acestei conferințe a fost stabilită în urma unor tratative preliminare care au avut loc la Paris între noul prim ministru tunisian, Tahar Ben Ammar și reprezentanții guvernului francez.

Un nou grup de prizonieri francezi vor fi predați de către Inaltul Comandament al Armatei Populare Vietnameze

Agenția vietnameză de informații anunță că generalul francez de Castries și colonelii Lalande, Langlais și Trancart — capturați de unitățile populare la Dien Bien Fu — se găsesc printre cei 280 de ofițeri francezi care vor fi predați părții franceze de către Inaltul Comandament al Armatei Populare Vietnameze în punctele de schimb de la Viet Tri și Samson.

Printre ceilalți ofițeri francezi care vor fi predați părții franceze de către Inaltul Comandament al Armatei Populare Vietnameze se află și locotenent colonelii Lepage și Chardon, capturați de unitățile populare în cursul luptelor care au avut loc în cursul anului 1950 în regiunile de frontieră.

Lista cu numele prizonierilor de război francezi, africani și vietnamezi, a fost predată delegației Inaltului Comandament al forțelor Uniunii franceze în Indochina, în cadrul unei reuniuni care a avut loc la sediul Comisiei centrale mixte de armistițiu pentru Vietnam.

Nu mai la punctul de schimb Viet Tri — situat în nordul Vietnamului — vor fi puși în libertate de către partea vietnameză 4.910 prizonieri de război dintre care 4.590 europeni și africani și 320 de vietnamezi.

Meciul de fotbal Flamura roșie UTA-Metalul Hunedoara

Meciul de fotbal din cadrul „Cușei Păcii”, dintre Flamura roșie UTA — Metalul Hunedoara va avea loc în ziua de luni, 23 august, orele 17, pe stadionul „30 Decembrie”, și nu la 22 august așa cum s-a anunțat anterior.

Spectacole

„GHEORGHE DOJA”. Decada III. mului rominesc. Azi, 21 august: O serioasă pierdută.

Repr. 3, 5, 7 și 9.

„NICOLAE BALCESCU”. pînă la 23 August: Echipa de pe strada noastră Repr. 3, 5, 7 și 9.

„HERBAC JANOS”. pînă la 25 august: Revizorul. Repr. la 3, 5, 7, 9.

„I. L. CARAGIALE”. pînă la 27 august: Sevastopol km. 4. Repr. 3, 5, 7 și 9.

„TIMPURI NOI”. pînă la 27 august: 1. Actualitatea în imagini. 2. Noutățile zilei. 3. Pe riul Kama. 4. Aventurile unui pinguin (Desen animat în culori).

Repr. de la orele 3 în continuare.

„SOLIDARITATEA” (Gai), pînă la 24 august: Cîntărețul stepelor. Re-

prezentății în zilele de lucru la orele 7.

„MAXIM GORKI”. (Miclăreș): pînă la 24 august: Ultima noapte. —

Repr. în zilele de lucru la orele 8.

CINEMA C.F.R. „ILIE PINTILIE” (Grădiște), pînă la 22 august: Alexandru Newski.

Pe calea dezvoltării colaborării economice

În Constanța, marele port românesc de la Marea Neagră, domnește o activitate intensă. Zece de vase, purtînd diferite pavilioane, de la pavilionul românesc pînă la al celei mai îndepărtate țări, încercă și desecă măruri diferite. Mari tancuri petroliere, încercă produsele din sute de vagoane cisterne; stive de cherestea sint rînduite cu ajutorul instalațiilor mecanice pe puntea vaselor de mare tonaj; mașini și utilaje petroliere se pregătesc să plece într-o lungă călătorie pînă în îndepărtată India sau China. Numeroase vase desecă prețioasele lor încărcături: mașini sovietice din cele mai variate, bumbac egiptean, iută indiană, diferite măruri din numeroase alte țări.

Această vie activitate este rezultatul extinderii pe care a căpătat-o comerțul exterior al Republicii Populare Române, este aplicarea concretă a numeroaselor acorduri și tranzacții comerciale încheiate în ultimii ani.

În 1953, Republica Populară Română a făcut schimburi de măruri cu 52 țări. În anul 1954 numărul țărilor cu care întreprinderile de comerț exterior din țara noastră au relații de afaceri este și mai mare.

În cei zece ani care au trecut de la eliberarea României de către Armata Sovietică, comerțul exterior al țării a urmat o linie continuu ascendentă, care corespunde dezvoltării generale a economiei românești. Guvernul R.P.R. a orientat permanent comerțul exterior spre sprijinirea reconstrucției și dezvoltării economice a țării și spre continuă ridicare a nivelului de trai al populației.

Încă în primii ani după eliberare,

cînd trebuiau vindecate rănile războiului, stabilirea unor relații de colaborare economică, de intense schimburi comerciale internaționale, a fost de cea mai mare însemnătate. Datorită ajutorului substanțial primit din partea Uniunii Sovietice, România a avut marele avantaj de a-și putea refăce într-un termen scurt economia zdrobită de război. De asemenea, relațiile de strînsă colaborare economică pe care țara noastră le-a stabilit și dezvoltat apoi de an cu toate țările lagărului democratic, au contribuit la opera de refacere și dezvoltare a economiei naționale. Această colaborare cu țările de democrație populară și mai ales sprijinul permanent primit din partea Uniunii Sovietice au stat la baza tuturor succesele economice ale R.P.R. Este suficient să arătăm că 80 la sută din importurile țării proveneau din țările lagărului democratic, pentru a cuprinde întreaga însemnătate a acestei colaborări.

Este bine știut că politica discriminativă în comerțul internațional, dictată de cerurile monopoliste americane, creează bariere artificiale în calea normalizării schimburilor între Apus și Răsărit. Republica Populară Română și-a manifestat dorința ei de a relua legăturile comerciale tradiționale cu țările apusene încă din anul 1945—1948. Dar această dorință a fost înfrîntă asemenea obstacole, încît astfel de schimburi comerciale au devenit aproape imposibile. Restricțiile impuse de cerurile monopoliste americane au atîns sute de produse așa zise „strategice”, în realitate însă fără nici un asemenea caracter. În Italia, de pildă, au fost trecuți în cate-

goria „măruri strategice” pînă și niște nevinovați berbeci de rasă, al căror export spre Răsărit a fost interzis. În Anglia, guvernul a împiedicat exportul de piese de schimb pentru un tip de aparat de Röntgen, iar în Franța a fost refuzată autorizația de export pentru un spectrograf. Astfel de restricții și altele asemănătoare au stîmjenit libera dezvoltare a relațiilor comerciale ale R.P.R. cu țările vest-europene.

Ajutorul sovietic și colaborarea cu țările de democrație populară au îngăduit României să-și asigure și să-și consolideze independența și suveranitatea națională, să depășească cel mai înalt nivel al producției atîns în anii dinaintea războiului și să realizeze însemnate succese în acțiunea de continuă dezvoltare a economiei naționale și de ridicare a nivelului de trai material și cultural al poporului.

Contribuția acordurilor comerciale ale României cu Uniunea Sovietică și cu țările de democrație populară s-a manifestat în modificarea volumului și a structurii schimburilor comerciale în general. Din 1946 și pînă în 1952 comerțul exterior al R.P.R. a crescut de 14,5 ori. Schimbarea de structură a schimburilor comerciale s-a reflectat în natura mărfurilor importate și exportate. Pe cînd în 1938 importul României de materii prime și de semifabricate era de numai 20 la sută din totalul importului, în 1948 el ocupa 30,37 la sută, iar în 1949 46,4 la sută din valoarea totală a importului. Tot astfel, exportul de produse fabricate, care în 1938 era de numai 1,75 la sută din valoarea totală a exportului, s-a ridicat în 1948 la 11,54 la sută, iar în 1949 la 16,3 la sută din totalul exportului. De

atunci, aceste cifre au continuat să crească.

În trecut, România exporta de pildă grîu și importa pînă și făină de lux, macaroane și paste făinoase. Se exportau vite și se importau conserve de carne. Se exporta țigete, cereale și lemn, ca să se aducă în schimbul lor uleiuri „speciale” pentru mașini, vaselînă, pudră, ciorapi de mătase, jucării, cele mai simple suruburi care s-ar fi putut fabrica în țară.

Astăzi, continua dezvoltare economică a țării a îngăduit României nu numai să mențină, ci să mărească în mod considerabil volumul exporturilor sale de produse tradiționale: petrol, lemn, cereale. În același timp i-a dat putința să apară pe piața internațională cu o serie de produse noi, de pildă mașini și utilaje industriale, aparatul electrotehnice, chimicale, materiale de construcție, produse alimentare și altele.

Totodată, exigențele dezvoltării economice naționale ca și cerințele crescînde ale populației, au constituit premise puternice pentru sporirea masivă a importurilor românești.

Este deosebit de concludent recentul protocol cu privire la livrările reciproce de măruri dintre U.R.S.S. și R.P.R. pe anul 1954. Acordînd mai departe țării un ajutor substanțial în direcția dezvoltării industriei grele și a electrificării, Uniunea Sovietică pune la dispoziție utilaje industriale complete, materii prime și ajutor tehnic pentru dezvoltarea industriei ușoare, precum și un foarte prețios sprijin pentru ridicarea nivelului tehnice al agriculturii.

Colaborarea economică cu țările democratice a dat României posibilitatea să-și lărgească sfera legăturilor sale comerciale cu țări cu care altădată nu a făcut schimburi de măruri. În-

ținea celui de al doilea război mondial, spre exemplu, relațiile comerciale romîno-chineze erau ca și inexistente. În 1937, România a exportat în China numai 10 tone de măruri, iar în 1938 a importat 15 tone. Astăzi schimburile comerciale cu China ocupă un loc de seamă în comerțul exterior al României, iar perspectivele de dezvoltare a acestor relații economice sint din cele mai favorabile. R.P.R. exportă în China petrol, utilaje petroliere, motoare, rulmenți, țesături de bumbac, produse chimice, hîrtie și altele și importă din China cositor, fontă, bumbac, cauciuc, uleiuri vegetale, ceai, iută, țesături de mătase, piper și alte măruri.

În ultimii ani, în cercurile de afaceri și în unele cercuri guvernamentale din occident, a cîștigat teren mișcarea pentru libera dezvoltare a comerțului internațional. Urmarea a fost reluarea vechilor legături comerciale dintre țările apusene și cele răsăritene.

Republica Populară Română face parte dintre acele țări care au sprijinit întotdeauna și sprijină în mod consecvent dezvoltarea nestîmjenită a comerțului cu toate țările care doresc acest lucru, pe baza egalității în drepturi și a avantajelor reciproce. Credincioasă acestui principiu, România a dezvoltat în ultimii ani relațiile sale comerciale cu numeroase țări din apus. Între anii 1950—1953 schimburile comerciale ale R.P.R. cu țările din apus au crescut cu 50 la sută și continuă să crească. Anul acesta, R.P.R. a încheiat acorduri și tranzacții comerciale cu India, Egipt, Danemarca, Norvegia, Islanda, Turcia, Grecia și Germania occidentală, iar cu unele țări din Europa, Asia și America de sud poartă negocieri în vederea încheierii unor noi acorduri comerciale.

Dezvoltarea crescîndă a economiei românești constituie un teren tot mai rodnic pentru lărgirea comerțului exterior al țării. Pe lîngă produsele pe care România le exportă și în trecut, ea oferă astăzi produse noi, precum și multe din produsele vechi la un grad de industrializare tot mai înalt, cum sint în sectorul petrolifer benzina de diferite tipuri, motorina, lubrifianti, etc., în sectorul forestier — cherestea, paneele, furnire, ambarcațiuni sportive, mobile, case prefabricate; în sectorul agricol — cereale, furaje, paste făinoase, conserve, plante medicinale, etc.; în sectorul chimic — negru de fum, produse clorosodice, vopsele, lacuri, coloranți, abrazivi, medicamente, etc.; în sectorul industrial — tractoare, utilaje petroliere, mașini unelte, motoare electrice, etc.; în sectorul materialelor de construcție — ciment, geamuri, sticlărie de construcție, marmură, țiglă, etc.

Paralel cu aceasta, are loc o creștere corespunzătoare a posibilităților de import ale pieții interne. Așa de pildă R.P.R. cumpără piei, lînă, celofibră, bumbac, fire de bumbac, tananți, autovehicule, produse alimentare ca pescărie, fructe citrice, fructe coloniale, cafea, cacao, măsline, etc.

Comerțul dintre România și țările apusene are posibilități însemnate de extindere.

Extinderea relațiilor comerciale ale R.P.R. în cei zece ani de la eliberarea țării, arată în mod concret dorința țării noastre de a întări necontenit legăturile sale economice cu toate țările lumii. Poporul român consideră normala desfășurare a comerțului internațional ca un mijloc eficace pentru realizarea unei destinderi în situația internațională, pentru ridicarea nivelului de trai al popoarelor.